

Landskap: *Blaskinge*Upptecknat av: *Benkt Hårström*Härad: *Lister*Adress: *Majorus Strömsg. 5 Lund*Socken: *Kyrkskult*Berättat av: *Vilhelm Olsson*Uppteckningsår: *1945*Född år *1883* i *Mörtskult, Kyrkskult*

Båtsman fick åka hem med en ridare
på julafton. s. 1.

De åtta äggen. s. 2.

Folkaben fr. kyrkogården användes vid
fiske. s. 3.

Skott-Jössen sköt på om i skogen. s. 4-5

" " såg ett barn ligga på
grungfly i sjön. s. 6.

Oden och hans brudar. s. 7.

Skriv endast på denna sida!

Min far och Grå-Bongten, min farbror, talte om Gråen, en båtsman, deras farfar el. farfars far, som fick gå hem julaften till Vilsbult från Karlskrona. Det var ingen järnväg den tiden. Han mötte en ridare, som sa till honom: "Vet du inte, att natten är min och dagen är din? Vart skall du?" "Till Vilsbult," sa han (Gråen). "Stå ska jag med," sa ridaren och bad hästen lägga sig ned på knä. Så fick han (Gråen) sitta upp på den. Han skulle knäppa händerna om den som satt frammanför. Så bar det av i vinnande gert. Han (ridaren) frågade: "Har det något med fötterna?" "Ja." "Det är di högste trädtopparna." När han (Gråen) leom hem, fick han inte gå in förrän dagen utan fick ligga ute i ladan om natten. Därifrån kunde han se, hur det spelades och dansades under en natt på quellfötter.

ACC. NR M. 9790:2.

Ett par tre man hittade en kädal (kittel) i gyllet
(gölen) mitt för Marits Idas. Di' skulle tige. Men di'
tydde inte på, mens di' drog upp den. den for till
botten igen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:R

M. 9790:3.

Var av Vilh. Blom

f. 1883 i Storbokhall

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Mor fäste om, Fliska - Råkan (han var från
 Vågbytt) fäst ett folkabän på kyrkogården och
 hängde det på garnet. Sen hade han tappat det i
 sjön. En gång när han var ute, kom en stor aborre
 från land och rände ut i sjön. Han (aborren) höll
 på att välla om ekna.

För fallte om Skött-jössen, som bodde i Kullen.
Han gick och sköttade (jagade) i ena råk (ständigt).
En gång kunde han inte håra om natten, måste ar
och sköta. När han kom ut, gick han, så han kom
till en mosse. Det var dugg på morgonen. Och där såg
det ut, som om de dratt ned en stor fjälstock i
gräset. Och sen gick han efter den stona (spåret) upp
till övre änden av mossen. Där hade stona delat sig
och gått åt var sitt håll. Då gick han efter ena
stona till ett gårde (gårdesgård). Det hade vält ner
hela gårdet. Han kunde inte begripa, vem som gjort
så. Han gick över gårdet och in i markna. Där var
ris, som han trödde på. Då var det en gren, som
brast. Då låg ormen ovanpå baken på en stor sten.
Då präste han till, så det rungade i hela markna.
Då blev han rädd och sprang. Ormen kom efter. De
hade mynningsladdare på den tiden. Han sprang och
laddade och sköt under skiden. Han sköt sju skott,

2.

ACC. N.R. M. 9790:5

det sista i munnen. Denen slingrade sig om björketel-
ningar och krasade upp den undan för undan.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Uppskrift

ACC. NR M. 9790:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Ykott-fjössen blek bor och ut om natten. Hundar-
na drog ner till sjön. Där strigöddes de (skäckde i' ett).
En dorve (gungfley) låg ute i sjön och det låg ett
barn på den. Men kunde inte komma dit ut, och
kans visste ej, vem som fört det dit. Men sjöräit
kunde inte ta ut barnet på djupet. Herrens hand
friddes ut.

ACC. N:R M. 9790: 7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Mor talte om, att hon mötte Oden. Och han hade två hunder för sig.

Men det var två fåglar, som skrek om vartiden, den ena gröt, det var väl hansen, den andra klenare, det var väl honan. De visade om varandra i ena rad (ständigt). Folk hade för sig att det var Odens hunder. Hon hade inte ont av det men blev rädd.

För Odens hunder fick man säga "Hiss!" men inte "Piss!" (puss på det).